

писател.“ На въпроса на интервюиращия дали я пази, Ем. Станев отговаря: „Нищо не пазя. По него време радиото, когато говореше за нашата белетристика, непрекъснато споменавахе три имена - Йордан Йовков, Елин Пелин, Ангел Каралийчев. Тия се сочеха като най-изтъкнати. А аз исках да кажа, че освен тримата има и други. Станахме приятели с Димитър Димов и дълги години бяхме приятели, докато не се разведе с първата си жена - Нели Доспевска. Смятах, че се е развел напълно. Но един ден идва майка му и ми казва: „Господин Станев, той без нея не може. Туй дете Ви разправя, не е вярно.“ Питам го: „Димитре, тъй ли е?“ - „Ами тя ми е климат“ - отговаря. „Щом - рекох - ти е климат, върви да я оправяме.“ И го завеждам при Мария Грубешлиева, а там беше и Веселина Геновска. Тия жени, като видяха, че го водят да правят сватовщина Нели да се върне при него, много се зарадваха. Питат го: „Наистина ли искаш, а?“ Той имаше навика да клима малко настрана с глава. Вземаха телефона, говориха с Нели, оная го не ще. По-късно се съгласи. Пак се ожениха. Той ѝ обадил какво съм казал за нея и се развали приятелството ни. След това се ожени за една артистка. Когато се ожени за последната си жена, пак станахме приятели. Имам за него много спомени, разбира се, хубави спомени и смешни спомени...”

Вероятно наистина е било така. Това го потвърждава и Н. Станева в спомените си. Самата Нели Доспевска съвсем лаконично, с едно изречение споменава Ем. Станев в спомените си: „По онова време Димов странеше не само от познатите и приятелите ми. Той решително не желаше да установява връзки с писателите – особено с тях. Виждаше се понякога само с Ем. Станев, когото много ценеше като автор.“

За това, че Ем. Станев е написал рецензия за романа „Поручик Бенц“, намираме сведения и в други спомени на писателя. Ето какво си спомня неговият първи издател Добромир Чилингиров: „От чантата си Мишо извади машинописа на първия си роман „Поручик Бенц“, като ми предложи неговото издаване. Стъписах се. Доловил не от устата ми, а от лицето ми изненада и недоверие, той поиска поне да го прочета или да го прочете на баща ми. Каза, че други, включително и неговият вуйчо публицист Иван Харизанов, го харесали и настояли да го предложи за отпечатване. Бях издал вече първите книги на някои от младите ни писатели, но името на всеки един от тях най-напред се беше появило на страниците на вестници и списания и повече или по-малко беше вече познато на читателите. За пръв път ми се предлагаше роман от автор, който преди това почти нищо не беше